

Onzichtbaar vergif

Stel, je woont aan een drukke weg die veel lawaai en stank oplevert. Als de wind zuidwest is komt daar de uitstoot van een chemische fabriek bij. En bij oostenwind ruik je een composteringsbedrijf, zodat je eetlust te wensen overlaat. Wat zou je doen?

Natuurlijk, onmiddellijk verhuizen. Zo'n omgeving is erg slecht voor de gezondheid. Onze lichaamsprocessen worden door die chemische vervuiling behoorlijk verstoord, en de levensverwachting kan met jaren omlaag gaan.

Niemand die daaraan twijfelt. Dit soort milieuvervuiling kun je niet over het hoofd zien. Je hoort, ziet, ruikt en voelt het.

Behalve een ingewikkeld geheel van scheikundige processen is ons lichaam ook een gevoelig elektronisch apparaat. In de hersenen en de rest van het zenuwstelsel lopen voortdurend zwakke elektrische stroompjes over miljoenen verbindingen. En die processen zijn óók heel gevoelig voor invloeden van buitenaf. Iedereen die weleens met 220 V in aanraking is gekomen kan dit uit eigen ervaring bevestigen.

Maar zoveel geweld is niet eens nodig. Ook radiogolven kunnen, als ze sterk genoeg zijn, ons zenuwstelsel flink ontregelen. Omdat je ze niet ziet, ruikt en voelt, maken weinig mensen zich daar druk over. Maar in stilte doet die elektromagnetische vervuiling zijn werk, als een vergif dat zich in het lichaam opzamelt. Pas na geruime tijd worden de effecten merkbaar. En die zijn niet mis.

Beruchte bronnen van schadelijke elektromagnetische straling zijn hoogspanningsleidingen, gsm-masten, basisstations van draadloze (DECT) telefoons en draadloze internetaansluitingen. Ook de mobiele en draadloze telefoons zelf geven straling, maar als je ze niet te lang aan je oor houdt valt dat nog wel mee.

Laten we ons hier even beperken tot DECT-telefoons. De basisstations daarvan zenden de hele dag straling uit, of je de telefoon nu gebruikt of niet. En omdat ze zo dichtbij staan is die straling ook nog eens van een behoorlijke intensiteit, vaak nog hoger dan die van een gsm-mast in de buurt.

Tik op een internetzoekmachine maar eens de termen "*DECT radiation danger*" in en bekijk wat daar allemaal over geschreven is. Niet echt om vrolijk van te worden. Het varieert van psychische ontregelingen, zoals concentratieproblemen, onrust en angst, tot hersentumoren en zelfs ernstige hersengroei-afwijkingen bij baby's.

Het zijn praktisch altijd particuliere organisaties die hiertegen waarschuwen. De rapporten opgesteld in opdracht van overheid en bedrijfsleven stellen ons zonder uitzondering gerust. Niets aan de hand, kan echt geen kwaad, gaat u maar rustig slapen. Rustig slapen, ja. Wanneer hebben we dat ook weer meer gehoord in de geschiedenis? Het probleem is dat bijna alle partijen grote financiële belangen hebben bij mobiele telefonie. De overheid verdient flink aan licenties, telefoonfabrikanten en -maatschappijen maken aardig wat winst met hun producten en diensten, en de grote

klanten hebben hun bedrijfsvoering helemaal ingericht op die mobieltjes. Dus niemand die er een kwaad woord over wil horen, want dat kan erg veel geld kosten.

Is het gevaar nu echt zo groot als de voorvechters van een gezond milieu ons doen voorkomen? De beste manier om daar een oordeel over te geven is door eigen ervaring. En die héb ik.

In 1999 wilde ik met m'n tijd mee gaan en kocht zo'n handige, draadloze DECT-telefoon. Het basisstation (de "zendmast" in feite) installeerde ik in een zijkamertje op de eerste verdieping. Dat gaf een ongestoord bereik tot achter in de tuin.

In de jaren daarna begon ik slechter te slapen. Het ging eerst heel geleidelijk, maar begin 2003 werd ik elke ochtend doodmoe wakker. En in het voorjaar barstte de bom plotseling.

Schijnbaar vanuit het niets, zonder enige aanleiding, kreeg ik hevige angstaanvallen. Woorden schieten tekort om ze te beschrijven, maar het was vreselijk. "Als er een hel bestaat" dacht ik, "dan ziet hij er zó uit."

De huisarts veronderstelde dat het iets psychosomatisch was, maar wist er verder ook geen raad mee. Uiteindelijk besloten we dat hij me lichte valiumtabletten zou voorschrijven, om de ergste pieken te onderdrukken. Dat hielp een beetje, hoewel ik er spaarzaam gebruik van heb gemaakt. Maar het gaf in ieder geval weer wat ruimte om m'n gedachten te ordenen.

Ik besloot afleiding te zoeken door het ondernemen van nieuwe activiteiten. Dat scheelde wel; de angstaanvallen werden minder hevig, maar verdwenen niet helemaal. Eind 2004 ging het redelijk, hoewel nog niet optimaal.

In januari 2005 hoorde ik op de radio een gesprek over elektromagnetische vervuiling. Daarin werden DECT-telefoons speciaal genoemd, met als belangrijk symptoom ... angstaanvallen.

Nu werd de zaak me ineens duidelijk. Er zat wel een muur tussen, maar het basisstation stond op hooguit een meter van het hoofdeinde van m'n bed!

Ik schakelde het apparaat uit. De nacht daarop sliep ik als een blok en werd heerlijk uitgerust wakker. Het basisstation verhuisde vervolgens naar beneden en in de periode daarna voelde ik me geleidelijk aan beter.

Tot zover mijn persoonlijke ervaringen met dit onderwerp.

De internetartikelen, die ik bij het voorbereiden van dit stukje gelezen heb, hebben me opnieuw aan het denken gezet.

In mijn huis geen DECT-telefoons en andere stralingsbronnen meer. Vandaag heb ik de stekker eruit getrokken. Voorgoed.

Kees Niestadt
14-08-2007